

... i et bitte lite rom på loftet ...?

*I et bittelite rom oppå loftet
har jeg seng og bord og vaskestell
og et skap med dress og lusekofte,
men jeg koser meg likevel, – ja, jeg koser meg likevel.*

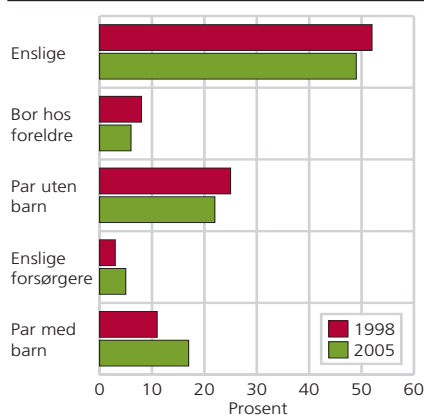
*Fra mitt vindu ser jeg snorer med laken,
ingen skoger, ingen blåe fjell,
bare muren grå og kald og naken, –
men jeg koser meg likevel, – ja, jeg koser meg likevel.*

(Fra Hybelvisa, studentrevyen Akk-a-mei, Ukerevyen 1951, Trondheim)

Boforhold, boutgifter og boligstandard varierer mye mellom ulike grupper av studenter. Enslige studenter betaler stadig mer for stadig mindre plass, og boutgiftene utgjør en stadig større belastning. Studenter som er enslige forsørgere, og par med barn har fått mer plass, men også økte boutgifter. For disse «spiser» ikke boutgiftene mer av totalbudsjettet. Forholdet skriver seg imidlertid i hovedsak fra en endring i alderssammensetning for disse. Studenter som leier privat, ønsker oftest ikke studentbolig. De som leier privat betaler mer, men har større plass til rådighet.

Jan Petter Sæther

Figur 1. Andel studenter, etter husholdningstype 1998 og 2005¹

¹ Studenter ved private høyskoler var ikke med i 1998, og de er utelatt for 2005 for at tallene skal kunne sammenlignes med 1998-tallene.
Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 1998 og 2005, Statistisk sentralbyrå.

Jan Petter Sæther er rådgiver i Statistisk sentralbyrå, Seksjon for levekårsstatistikk (jan.petter.sæther@ssb.no)

Hva er en student?

Beskrivelser av studentlivet dreier seg ofte om den enslige studenten som bor på hybel – sentralt og kostbart – under mer eller mindre enkle forhold, jamfør teksten i «Hybelvisa». Studentene som gruppe er imidlertid svært mangfoldig. De aller fleste er enslige, men en ganske stor andel lever i parforhold, og mange har barn. Studentlivsløpet dreier seg ofte om at man starter studiet som ung og enslig, men at mange senere i studiet etablerer seg i parforhold. I dette «livsløpet» endres også boforholdene – det er «stor-driftsfordeler» ved at man bor sammen. Et annet typisk «livsløp» er først å bli etablert med familie og å ha en jobb, for så å bli student – dette gjelder særlig kvinner. For denne gruppen er boligsituasjonen vanligvis ganske annerledes enn for «den typiske student» – enslige, yngre personer.

I denne framstillingen har valget i mange sammenhenger falt på å gruppere studentene slik: Studenter som bor hos foreldre, enslige studenter (som da ikke bor hos foreldre), studenter som er enslige forsørgere i egen husholdning og studenter som lever i parforhold, uten barn og med barn – det vil også si at dette er gjensidig utelukkende grupper. For gruppen «studenter som bor hos foreldre» er datagrunnlaget beskjedent når det gjelder boforhold. Derfor beskrives ikke disse like inngående som de øvrige gruppene.

Som figur 1 viser, har andelen enslige studenter, studenter som bor hos foreldre og studenter i parforhold gått noe ned siden 1998. Studenter som er enslige forsørgere, og studenter i parforhold med barn har gått noe opp. I 2005 var andelen enslige studenter som ikke bor hos foreldrene, 49 prosent. Andelen som bor sammen foreldre, var 6 prosent. Studenter i parfor-

hold uten barn utgjorde 22 prosent. Studenter som er enslige forsørgere, og studenter i parforhold med barn utgjorde henholdsvis 5 og 17 prosent.

Et annet forhold som det er verdt å ta hensyn til når vi skal se på utviklingen etter 1998, er at to av gruppene, enslige forsørgere og par med barn, er svært ulike i 1998 og 2005. I disse gruppene er studentene vesentlig eldre i 2005. Dette er illustrert i figur 2 for studentgruppen «par med barn».

Studenter leier oftere enn andre

Blant aleneboende i hele befolkningen i alderen 16–29 år bodde 21 prosent i bolig de selv eier, dette er tall fra Levekårsundersøkelsen 2004 (Mørk, 2006). I Levekårsundersøkelsen i 1997 oppga 18 prosent av alle aleneboende i denne aldersgruppen at de eier boligen. Blant enslige studenter (som ikke bor hos foreldrene) oppga bare 8 prosent at de eier boligen i 2005 (Løwe og Sæther, 2007). I 1998 oppga 10 prosent av studentene at de eide boligen. Mens eierandelen har økt blant aleneboende i aldersgruppen 16–29 år i hele befolkningen, har den altså gått noe ned blant enslige studenter. Andelen som eier boligen blant studenter i denne gruppen, er mindre enn det halve sammenlignet med referansegruppen – aleneboende i hele befolkningen i alderen 19–29 år.

For alle gruppene bortsett fra gruppen par med barn, er forventet standardavvik så stort at vi ikke kan si om det er noen reell endring fra 1998 til 2005. For par med barn var det langt flere som oppga at de eide boligen i 2005 enn i 1998 – 80 prosent i 2005 mot 67 prosent i 1998. Denne endringen er signifikant.

I figur 4 er andelen som eier boligen blant studenter som lever i parforhold sammenlignet med andelen som eier boligen blant par i hele befolkningen. Studenter med samboer/ektefelle, men uten barn, er i gjennomsnitt 27 år gamle, og sammenligningsgrunnlaget for par uten barn i hele befolkningen er beregnet for aldersintervallet 24–30 år. Studenter med samboer/ektefelle og barn er i gjennomsnitt 37 år, og sammenligningsgrunnlaget i hele befolkningen har vi funnet ved å bruke gruppen par med barn i hele befolkningen i alderen 34–40 år.

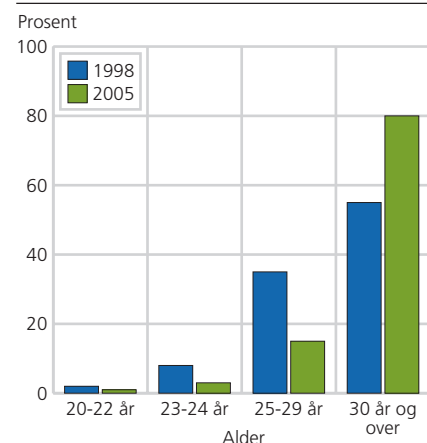
Andelen som eier boligen blant studenter i gruppen «par uten barn», er mindre enn det halve sammenlignet med referansegruppen fra Levekårsundersøkelsen 2004. Mens 80 prosent studenter i gruppen «par med barn» er eiere, er eierandelen 90 prosent i sammenligningsgruppen fra Levekårsundersøkelsen. Forskjellen er altså her ikke så markant som for par uten barn.

Boutgifter: De færreste bor gratis

De aller fleste studenter betaler for å bo. Majoriteten leier bolig, 62 prosent, mens andre eier, har andelsleilighet gjennom borettslag eller annen type bolig med innskudd, for eksempel obligasjonsleilighet. I intervjuene ble det kartlagt hvorvidt de intervjuede betalte husleie, renter og avdrag på boliglån, utgifter til lys og oppvarming, og om de betalte eventuelle fellesutgifter. De som leier bolig, betaler vanligvis for lys og oppvarming i tillegg til husleia.

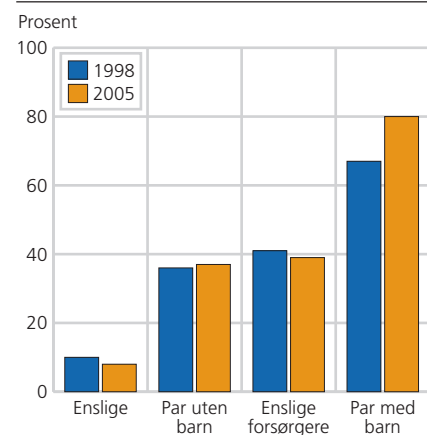
Husleie, renter og avdrag, lys og oppvarming og eventuelle fellesutgifter er samlet i én post som vi kaller *boutgifter*. Verken undersøkelsen fra 2005 eller 1998 om studenters levekår skiller mellom renter og avdrag, slik at i den

Figur 2. Aldersfordeling for studenter som lever i parforhold, og som har barn, 1998–2005

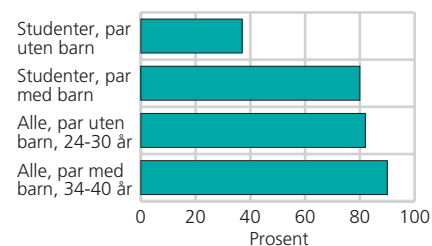
Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 1998 og 2005, Statistisk sentralbyrå.

Figur 3. Andel studenter som eier boligen, 1998 og 2005

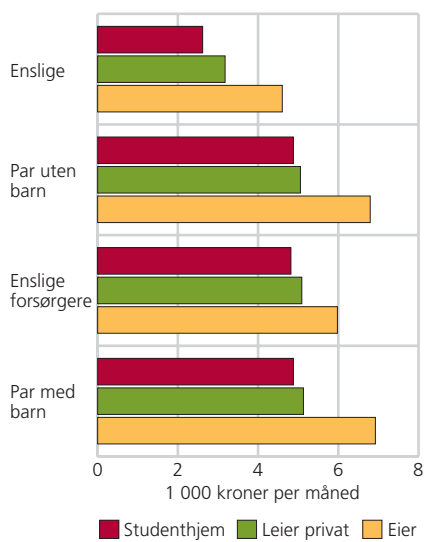
Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 1998 og 2005, Statistisk sentralbyrå.

Figur 4. Andel som eier boligen, studenter i parforhold og referansegrupper fra Levekårsundersøkelsen 2004

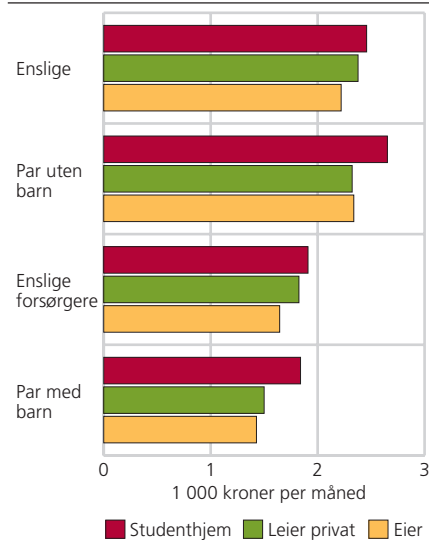
Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 2005 og Levekårsundersøkelsen 2004, Statistisk sentralbyrå.

Figur 5. Månedlige boutgifter for ulike studentgrupper, etter boforhold, 2005

Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 2005, Statistisk sentralbyrå.

Figur 6. Boutgift per måned per rom, 2005

Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 2005, Statistisk sentralbyrå.

grad de som eier boligen har avdrag på lån til boligen, er dette tatt med som boutgifter.

Enkelte låner bolig vederlagsfritt eller disponerer bolig vederlagsfritt på annen måte. De fleste av studentene som bor hjemme hos foreldrene, bor uten å betale for det. Blant de 153 i utvalget som bor hjemme hos foreldre, er det bare vel én av ti som betaler for å bo. De som betaler for å bo hjemme hos foreldre, har en gjennomsnittlig boutgift på 2 000 kroner per måned.

Billigst på studenthjem

Figur 5 viser månedlige boutgifter for ulike grupper av studenter. Boutgiftene inkluderer husleie, renter og avdrag på boliglån, fellesutgifter og utgifter til lys og oppvarming.

For alle gruppene er studenthjem det billigste alternativet. Leie i det private markedet er nest billigst. Det er imidlertid ikke *vesentlig* rimeligere å bo i studentbolig enn i bolig leid på det private markedet. De som eier boligen, har de største boutgiftene. Her er det imidlertid ikke tatt hensyn til eventuelle skattefradrag. Det gjelder for alle gruppene i figur 5. Som tidligere nevnt, inngår også avdrag i boutgiftene. Betaling av avdrag regnes vanligvis som sparing. Imidlertid vil valget mellom å leie framfor å eie ofte dreie seg om å få midlene studentene har til rådighet å strekke til – studentene har vanligvis mindre penger til disposisjon enn andre på samme alder og med samme sivilstatus.

Ser vi på boutgifter per rom som studenthusholdningene disponerer, får vi et helt annet bilde. Da er studentboligene gjennomgående dyrest, leide boliger i det private markedet rimeligere og eide boliger billigst, unntatt for studenter i som lever i parforhold uten barn. For denne gruppen gir privat leie og eie tilnærmet like boutgifter per rom. Sammenhengen er vist i figur 6.

En del enslige studenter bor i kollektiv – småhus eller leiligheter med flere rom der beboerne deler på boutgiftene. (Spørsmålet lød: «Bor du i noen form for kollektiv eller bofellesskap?»). 50 prosent av de enslige studentene oppgir at de bor på denne måten. Noen få av de som hører til gruppen par uten barn, oppgir også at de bor i kollektiv eller bofellesskap. De enslige studentene som bor i kollektiv, betaler omtrent det samme som enslige studenter med egen leid bolig, men regnet per rom har de som bor i kollektiv om lag 10 prosent høyere boutgift sammenlignet med de som leier, men ikke bor i kollektiv. Studenter i gruppen «par med barn» og som bor i bofellesskap, har 5 prosent høyere boutgifter enn de som ellers leier i det private leiemarkedet, men regnet per rom kommer boutgiftene for denne gruppen ut omtrent 18 prosent lavere enn ved leie i privat leiemarked ellers.

Boutgiftene er høyere dess eldre respondentene er – det henger også sammen med at de som er eldre i større grad enn yngre er etablert i et familieforhold og dermed vanligvis har større bolig.

Tabell 1. Gjennomsnittlige boutgifter i alt og per rom i kollektiv/bofellesskap og i det øvrige private leiemarkedet. Kroner per måned, 2005

	Kollektiv	Kollektiv, per rom	Privat leiemarked ellers	Privat leiemarked ellers, per rom
Enslige studenter	3 100	2 600	3 200	2 400
Par uten barn	5 300	1 900	5 100	2 300

Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 2005, Statistisk sentralbyrå.

Boutgiftene har økt

Undersøkelsene i 1998 og 2005 har identiske spørsmål om boutgifter – husleie, renter og avdrag, fellesutgifter og lys og oppvarming, og vi skal se på endringene fra 1998 til 2005.¹

Undersøkelsen blant studentene i 1998 ble som 2005-undersøkelsen, gjennomført på våren. Konsumprisene har økt med rundt 14 prosent fra mars 1998 til mars 2005. Delindeksen «bolig, lys og brensel» i konsumprisindeksen har økt med om lag 29 prosent, først og fremst på grunn av boligprisene. Konsumprisindeksen er ikke helt representativ når den anvendes på en spesiell gruppe som for eksempel studenter, og den omfatter heller ikke avdrag, som ligger inne i det målet som brukes her. Imidlertid er det en indikator som vi kan bruke i en grov sammenligning av tall over perioden 1998-2005.

Isolert sett går etterspørselen etter goder som har blitt dyrere, vanligvis ned. Boligpriser og husleier har økt siden 1998, dette gjelder særlig for mindre boliger, som aleneboende studenter gjerne velger. Redusert etterspørsel etter boliger vil i denne sammenhengen uttrykkes ved mindre areal, færre rom, dårligere standard og kanskje mindre sentralitet. I undersøkelsen ble det stilt spørsmål om antall rom studentene disponerer. Figur 7 viser, for utvalgte grupper av studenter, hvor mye boutgiftene har økt og endringen i gjennomsnittlig boligstørrelse uttrykt i antall rom.

Boutgiftene for alle gruppene, med unntak for enslige studenter, har økt mer enn boligprisindeksen. For enslige studenter har boutgiftene gått opp i takt med prisindeks for bolig, lys og brensel, til tross for at studenter i denne gruppen har kompensert for prisstigningen ved å velge mindre boliger. Som vist i figur 7, gikk antall rom per bolig ned for denne gruppen fra 1998 til 2005, i gjennomsnitt med 14 prosent.

For studenter i gruppen «par uten barn» gikk boutgiftene opp med 41 prosent, en god del mer enn prisindeksen for bolig, lys og brensel, som økte med 29 prosent. Boligstørrelsen, antall rom, var praktisk talt uendret for denne gruppen.

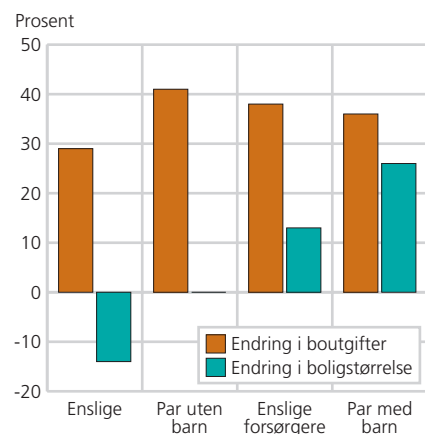
Boutgiftene til studenter i gruppene enslige forsørgere og par med barn har økt med henholdsvis 38 og 36 prosent fra 1998 til 2005. Imidlertid har boligene til studenter i disse gruppene blitt større – en god del av boutgiftsøkningen henger sammen med det. For disse to gruppene har imidlertid boutgiftenes andel av totale forbruksutgifter gått ned – de har mer å rutte med. Studentene i gruppen enslige forsørgere hadde et forbruk nesten 50 prosent høyere i 2005 sammenlignet med 1998. Par med barn hadde et totalforbruk på vel 40 prosent mer i 2005. Mye av årsaken til dette er at det er snakk om vesentlig eldre studenter i disse gruppene i 2005 sammenlignet med 1998. Gjennomsnittsalderen for enslige forsørgere økte fra 30 til 36 år i perioden 1998 til 2005. Gjennomsnittsalderen for studenter i gruppen «par med barn» var 31 år i 1998, i 2005 var gjennomsnittsalderen 37 år – det er altså snakk om mer «etablerte» studenter i 2005 sammenlignet med 1998.

Pressområder?

Det har vært sterkere tilstrømming av studenter til lærestedene utenom storbyene Oslo, Bergen og Trondheim. Fra utdanningsstatistikken har vi tall fra 1995 og 2001 og framover. Figur 8 viser antall studenter ved lærestedene – høyskoler og universiteter i 1995 og 2005.

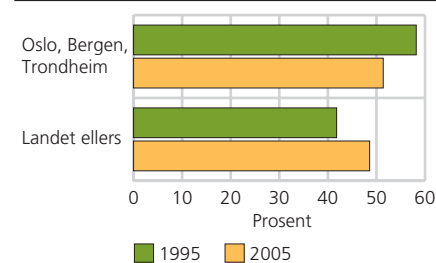
Dette forholdet avspeiles også i at utvalget i undersøkelsen fra 2005 har flere respondenter fra «landet ellers» enn utvalget i 1998-undersøkelsen, og et

Figur 7. Endring i gjennomsnittlige boutgifter og boligstørrelse målt i antall rom fra 1998 til 2005

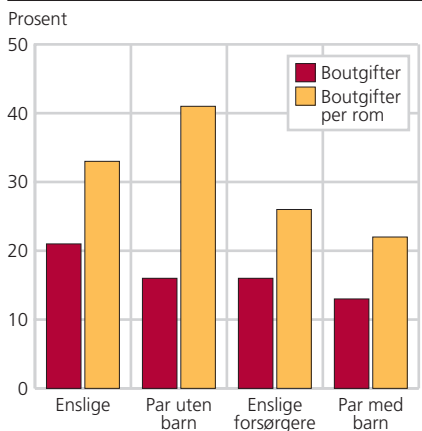
Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 1998 og 2005, Statistisk sentralbyrå.

Figur 8. Antall studenter ved universiteter og høyskoler i Oslo, Bergen og Trondheim og landet ellers, 1995 og 2005

Kilde: Utdanningsstatistikk, studenter ved universiteter og høyskoler, Statistisk sentralbyrå.

Figur 9. Prosentvis forskjell i boutgifter og boutgifter per rom i Oslo, Bergen og Trondheim sammenlignet med landet for øvrig, 2005

Kilde: Levekårsundersøkelsen for studenter 2005, Statistisk sentralbyrå.

viktig spørsmål er om dette kan svekke konklusjoner basert på gjennomsnittstall for hele landet.

Ser vi på boutgiftene for disse gruppene relatert til om de er studenter i Oslo, Bergen og Trondheim, eller om de studerer annet sted, er konklusjonen den samme – boutgifter og boutgifter per rom har økt prosentvis om lag like mye fra 1998 til 2005 både i de tre største byene og i landet for øvrig. Dette gjelder alle gruppene av studenthusholdninger. Det er likevel én vesentlig forskjell – nivået på boutgiftene er vesentlig høyere i storbyene sammenlignet med landet for øvrig. Dette er illustrert i figur 9.

Antall rom per bolig er også gjennomgående mindre i storbyene sammenlignet med landet ellers. Dette gjelder i størst grad for gruppen par uten barn.

De lange linjer – utviklingen 1967-2005

Det har vært en jevn og sterk prisvekst i boligmarkedet helt siden «boligkrakket» i 1988-1992. Prisene på brukte og nye boliger har økt betydelig etter 1992. I leiemarkedet har prisene også gått opp. I undersøkelsen om forbruk blant skoleelever og studenter fra 1973-74 (SSB 1976) er boutgiftenes andel beregnet for 1967 og 1973/74. I 1967 var boutgiftenes andel av forbruket for eksempel for «borteboende, ugifte studenter» ved universiteter og høyskoler² 14 prosent, i 1973/74 15 prosent. Beregninger for 2005 for enslige studenter ved universiteter og vitenskapelige høyskoler i de tre største byene viser at boutgiftene utgjør 29 prosent av forbruket, altså om lag en fordobling i sammenligning med 1968-1973/74. Imidlertid har standarden blitt bedre. For eksempel hadde 18 prosent av borteboende, ugifte studenter i Oslo, Bergen og Trondheim ikke adgang til bad eller dusj. I 2005 var det mindre enn 1 prosent i denne studentgruppen som ikke hadde tilgang til bad/dusj. Boligstandarden er mye bedre nå enn på 1960- og 1970-tallet.

Sentralt eller usentralt – dyrt eller billig?

Det er rimelig å anta at den boligmassen som finnes i nærheten av lærestedet, er relativt kostbar å leie eller eie fordi etterspørselen er størst der, i alle fall når lærestedet ligger sentralt. Valget kan være mellom høye bokostnader og kort reisevei mellom bolig og lærested, eller lavere bokostnader og lengre tid til reise. Det viser seg imidlertid at de studentene som bruker kort tid på å reise mellom bolig og lærested, gjennomgående har lavere boutgifter enn de som bor lenger unna.

Dersom vi tar boligens størrelse i betraktning, målt i antall rom, finner vi muligens noe av forklaringen på hvorfor de som har lang reisetid, ikke har lavere boutgifter enn de som har kort reisetid. Med unntak for enslige forsørgere er det en tendens til at dess lenger reisetid, dess flere rom, noe som kan vise at i valget mellom å bo sentralt eller mindre sentralt i forhold til studiestedet, er det vurdering av personlig plassbehov som varierer mellom studenter innen de ulike typer av husholdninger. Dette synes å gjelde både for de store byene og for landet for øvrig.

En analyse av «boutgifter per rom» bekrefter riktignok vår innledende hypotese om at studentene ofte har valget mellom å bo dyrt og sentralt eller billigere og mindre sentralt for bolig av lik størrelse. «Romprisen» er lavere jo lengre reisetid studentene har. Ser vi for eksempel alle studenter under ett, er «romprisen» 29 prosent lavere for de som har lengst reisetid til studie-

stedet, sammenlignet med de som har kortest reisetid. Etter husholdningstype er prisforskjellen, regnet per rom, mest markant for enslige studenter – blant de enslige studentene som har lengst reisetid er «romprisen» 22 prosent lavere enn for de som har korteste reisetid. Det viser seg også at blant de som har lengst reisetid, er det en større andel som eier boligen enn blant de som har kortere reisetid. Dette gjelder for alle husholdningstypene, bortsett fra for enslige forsørgere.

Studentbolig eller privatleie?

De som bor i studentbolig, betaler mindre i boutgifter enn de som leier ellers. Dette gjelder for alle de gruppene vi har delt studentene inn i (studenter som bor sammen med foreldrene, kommer naturligvis ikke med her).

Colourbox.com

I gjennomsnitt er boutgiftene mellom 6 og 30 prosent høyere i privatbolig enn i studentbolig for de gruppene vi har sett på i denne sammenhengen. Betrakter vi husholdningstypene, finner vi at det er blant de enslige studentene at forskjellen i boutgiftene mellom studentbolig og privatleid bolig er størst. Bolig leid i det private markedet er omtrent 22 prosent dyrere enn studentboliger, for de andre husholdningstypene er forskjellen mye mindre, 6-8 prosent. Ser vi derimot på boutgifter per rom, betaler studenter som bor i studentboliger mer i forhold til boligstørrelse enn de som leier i det private markedet.

De som leier privat, ble spurt om de ville ha foretrukket å leie bolig av studentsamskipnaden eller en studentboligstiftelse. Hele 86 prosent svarte at de ikke ønsket å bo i studentbolig. Det kan være flere grunner til at mange ikke ønsker å bo i studentbolig. Ofte er studentboligen ett rom med tilgang til felles kjøkken og bad. De som bor i studentbolig, oppgir også i langt større grad enn de som leier privat, at de har vært utsatt for tyveri eller skadeverk – 23 prosent i studentbolig og 14 prosent i det private boligmarkedet. Det kan tyde på mer «uro» i og ved studentboligene.

Det har vært en relativt stor prisstigning på boliger i perioden 1998 til 2005. Dette har også virket inn på prisene i leiemarkedet. Det har imidlertid vært mindre økning i boutgiftene i det private leiemarkedet sammenlignet med økningen i boutgiftene på studentboligene. Boutgiftene for studentboligene var også i 1998 lavere enn for boligene i privatmarkedet. Boutgifter per rom var lavere for privatboliger som studenter leide, også i 1998.

Mer fukt, råte, kulde og støy

Blant enslige studenter som ikke bor i studentbolig, svarte 15 prosent at de har fukt eller råte i noen eller alle beboelsesrom ved undersøkelsen i 2005. Sammenlignet med hele befolkningen fra Levekårsundersøkelsen 2004 –

¹ Fordi studenter ved private utdanningsinstitusjoner ikke var med i utvalget i 1998, er disse utelatt i 2005-tallene.

² Vitenskapelige høyskoler i Oslo, Bergen og Trondheim.

Referanser

Løwe, Torkil og Sæther, Jan-Petter (2007): *Studenters inntekt, økonomi og boforhold. Studenters levestandard 2005*, Rapport 2007/2, Statistisk Sentralbyrå.

Mørk, Eiliv, red. (2006): *Aleneboendes levestandard, Statistiske analyser 81*, Statistisk Sentralbyrå.

Statistisk sentralbyrå (1976): *Forbruk blant skoleungdom og studenter 1973-1974, 1976*, Statistiske analyser 25, Statistisk sentralbyrå.

blant enslige i alderen 20-29 år – svarte 9 prosent at de hadde fukt eller råte i beboelsesrom. 30 prosent svarte at noen eller alle oppholdsrommene var vanskelig å varme opp. I «referansegruppen», det vil si alle enslige i alderen 20-29 år, svarte 20 prosent at noen eller alle oppholdsrommene var vanskelig å varme opp.

Ser vi nærmere på utgiftene til lys og oppvarming, har de studentene som sier de har ett eller flere rom som er kalde, utgifter til lys og oppvarming som i gjennomsnitt er 34 prosent høyere enn de som ikke har oppholdsrom som er kalde og vanskelig å varme opp. Dette viser at det er hold i påstanden når de sier at de har kalde rom.

I 2005 svarte 26 prosent av de enslige studentene som ikke bor i studentbolig, at de daglig var utsatt for støy fra gate eller vei når de oppholder seg i boligen. I «referansegruppen» fra Levekårsundersøkelsen svarte 23 prosent at de var utsatt for støy fra gate eller vei – om lag på samme nivå som det studentene opplever.

Både når det gjelder fukt/råte, kalde rom og støy har altså en større andel av studentene problemer sammenlignet med andre de kan sammenlignes med. Alt dette indikerer at studentene i større grad enn andre sammenlignbare grupper, tar til takke med en dårligere bostandard.

Oppsummering

Studentene som gruppe er mangeartet og har endret sammensetning fra 1998 til 2005. Derfor er det vanskelig å trekke meningsfulle konklusjoner om for eksempel utviklingen i boforhold og boutgifter for alle studenter under ett. Enslige studenter har for eksempel fått høyere boutgifter i 2005 sammenlignet med 1998, og de har tatt til takke med mindre boliger. Andre, som par med barn, har høyere boutgifter, men har også større boliger i 2005 sammenlignet med 1998, men dette sammenligningsgrunnlaget er haltende. Studenter i denne gruppen var vesentlig eldre i 2005 enn i 1998, og boutgiftene speiler at dette er en gruppe som derfor er kommet lenger i «boligkarrieren» i 2005 enn i 1998. Det samme kan gjelde gruppen enslige forsørgere. Begge disse gruppene har fått en lavere boutgiftsandel. Enslige studenter og studenter i parforhold uten barn har fått en større boutgiftsandel.

Boligstandarden er svært forskjellig mellom gruppene, og eierandelen er svært ulik. Eierandelen blant studenter i gruppen par med barn er bortimot den samme som i sammenlignbare grupper i befolkningen ellers, for andre grupper er eierandelen vesentlig lavere.

For den «typiske student», i denne sammenheng menes enslige studenter, er bostandarden enklere og bomiljøet dårligere enn for andre grupper i befolkningen det er naturlig å sammenligne med, og tendensen de senere årene er at dette har blitt forverret.

Men, de koser seg likevel?